

CHARLES BAUDELAIRE
ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΕΖΟ

Charles Baudelaire *Μικρά ποιήματα σε πεζό*
Εκδόσεις OPOSITO, Αθήνα, Νοέμβρης 2018
ISBN: 978-618-83429-5-8

Τίτλος πρωτότυπου: *Le Spleen de Paris*
(*Petits poèmes en prose*), 1869

Μετάφραση: Ζ. Δ. Αϊναλής
Διόρθωση κειμένου: Μαρία Στασινοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Ευτυχία Ηλιάδου
Σελιδοποίηση: Κώστας Κεχαγιάς
Υπεύθυνος σειράς: Ζ. Δ. Αϊναλής
Υπεύθυνος έκδοσης: Μιχάλης Μεντίνης

CHARLES BAUDELAIRE

ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΕΖΟ

Πρόλογος - Μετάφραση - Σημειώσεις

Ζ. Δ. Αϊναλής

oposito
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	9
Στον Αρσέν Ουσέ	25
I. Ο ξένος	27
II. Η απόγνωση της γριάς	28
III. Η εξομολόγηση του καλλιτέχνη	29
IV. Ένας γελοίος	30
V. Η διπλή κάμαρα	31
VI. Ο καθένας κι η χίμαιρά του	34
VII. Ο τρελός κι η Αφροδίτη	36
VIII. Το σκυλί και το φιαλίδιο	37
IX. Ο κακός υαλοπώλης	38
X. Στη μία μετά τα μεσάνυχτα	41
XI. Η άγρια γυναίκα κι η ερωμένη	43
XII. Τα πλήθη	46
XIII. Οι χήρες	48
XIV. Ο γερο-παλιάτσος	52
XV. Το γλυκό	55
XVI. Το ρολόι	58
XVII. Ένα ημισφαίριο μέσα σε μια κόμη	60
XVIII. Προσκληση σε ταξίδι	62
XIX. Το παιχνίδι του φτωχού	65
XX. Τα δώρα των Νεραϊδών	67
XXI. Οι πειρασμοί ή ο Έρωσ, ο Πλούτος κι η Δόξα	70
XXII. Το λυκόφως	74
XXIII. Η μοναξιά	76
XXIV. Τα σχέδια	78
XXV. Η ωραία Δωροθέα	80
XXVI. Τα μάτια των φτωχών	83
XXVII. Ένας ηρωικός θάνατος	85
XXVIII. Το κάλπικο νόμισμα	91

XXIX. Ο γενναιόδωρος παίχτης	93
XXX. Το σκοινί.	97
XXXI. Οι κλίσεις	102
XXXII. Ο θύρσος.	107
XXXIII. Μεθάτε.	109
XXXIV. Κιόλας!	110
XXXV. Τα παράθυρα	112
XXXVI. Η επιθυμία για ζωγραφική.	113
XXXVII. Τα δώρα της Σελήνης	115
XXXVIII. Ποια είναι η πραγματική;	117
XXXIX. Άλογο ράτσας	118
XL. Ο καθρέφτης	119
XLI. Το λιμάνι	120
XLII . Πορτρέτα ερωμένων.	121
XLIII. Ο αβρός σκοπευτής	127
XLIV. Η σούπα και τα σύννεφα	128
XLV. Η σκοποβολή και το νεκροταφείο	129
XLVI. Απώλεια φωτοστέφανου	131
XLVII. Δεσποινίς Νυστέρι	132
XLVIII. Any where out of the world	136
(Οπουδήποτε εκτός του κόσμου)	
XLIX. Για να ξεκάνουμε τους φτωχούς!	138
L. Σκυλιά καλά	141
Σημειώσεις.	147
Βιβλιογραφία.	155

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΡΑΪΔΩΝ

Ήταν η μεγάλη συνάντηση των Νεραϊδών και συνέρρεαν από παντού για να κατανεύμουν τα χαρίσματα ανάμεσα σε όλα τα νεογέννητα που ήρθαν στη ζωή τις τελευταίες εικοσιτέσσερις ώρες.

Όλες αυτές οι προαιώνιες και ιδιότροπες Αδελφές του Πεπρωμένου, όλες αυτές οι παράξενες Μητέρες της χαράς και του πόνου, ήταν εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους: άλλες φάνταζαν βλοσυρές και φθονερές, άλλες παιχνιδιάρες και πονηρές, άλλες νέες που ήταν πάντα νέες, άλλες γριές που ήταν πάντα γριές.

Όλοι οι πατέρες που πίστευαν στις Νεραΐδες είχαν έρθει, φέρνοντας ο καθένας το μωρό του στα χέρια.

Τα Χαρίσματα, οι Διανοητικές Ικανότητες, τα ωραία τυχαία Συμβάντα, οι ακατάλυτες Περιστάσεις συνάχτηκαν πλάι στο δικαστήριο, όπως συνάγονται τα βραβεία στους αναβαθμούς κατά την επιβράβευση. Το ιδιαίτερο εδώ ήταν βέβαια ότι τα Χαρίσματα δεν ήταν η επιβράβευση κάποιας προσπάθειας, αλλά τουναντίον μια χάρη που αποδιδόταν σε κάποιον που δεν είχε καν ακόμη ζήσει, μια χάρη που μπορούσε να σφραγίσει το πεπρωμένο του και να γίνει εξίσου η πηγή της δυστυχίας ή της ευτυχίας του.

Οι φτωχές νεραΐδες ήταν πολυάσχολες καθώς το πλήθος των αιτούντων υπήρξε τεράστιο κι ο ενδιαμέσος κόσμος, ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο, υπόκειται όπως κι εμείς στον ίδιο φριχτό νόμο του Χρόνου και της ατελεύτητης γοηψίας του, τις Ημέρες, τις Ώρες, τα Λεπτά και τα Δευτερόλεπτα.

Για την ακρίβεια, οι Νεραΐδες ήταν τόσο καταβεβλημένες όσο και οι υπουργοί μια μέρα ακροάσεων ή όσο οι υπάλληλοι του Ενεχυροδανειστήριου όταν μια Εθνική Εορτή επιτρέπει

τις δωρεάν απελευθερώσεις. Έχω μάλιστα την αίσθηση πως κοιτούσαν κατά καιρούς τη βελόνα του ρολογιού με την ίδια ακριβώς ανυπομονησία που οι ανθρωπίνιοι δικαστές, καθώς στρογγυλοκάθονται στην έδρα απ' το πρωί, δεν μπορούν να πάψουν να ονειρεύονται το δείπνο με την οικογένειά τους φορώντας τις πολυαγαπημένες τους παντούφλες. Εάν, λοιπόν, ακόμη κι ορισμένες αποφάσεις της υπερφυσικής δικαιοσύνης χαρακτηρίζονται από σπουδή και τυχαιότητα, δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει εάν κάποτε συμβαίνει ακριβώς το ίδιο και με την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Σε αυτήν την περίπτωση θα ήμασταν, εμείς οι ίδιοι, άδικοι δικαστές.

Λοιπόν, την ημέρα εκείνη διαπράχθηκαν ορισμένες χοντράδες που θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει τουλάχιστον παράξενες, εάν δεν αποτελούσε η σύνεση περισσότερο παρά η ιδιοτροπία το διακριτικό, αιώνιο γνώρισμα των Νεραϊδών.

Έτσι η ικανότητα να έλκει σαν μαγνήτης τον πλούτο επιδόθηκε στον μοναδικό κληρονόμο μιας πολύ πλούσιας οικογένειας, ο οποίος, καθώς δεν ήταν προικισμένος με το παραμικρό ψιχίο γενναιοδωρίας και καθώς δεν διέθετε το παραμικρό ενδιαφέρον για κανένα από τα πλέον προφανή αγαθά της ζωής, θα βρισκόταν αργότερα στην εξόχως δυσάρεστη θέση να μην ξέρει τι να κάνει τα εκατομμύριά του.

Έτσι η αγάπη του Ωραίου και η ποιητική ικανότητα επιδόθηκαν στον υιό ενός μελαγχολικού απόκληρου, λατόμου στο επάγγελμα, ο οποίος δεν μπορούσε κατά κανέναν τρόπο να συμβάλλει στην περαιτέρω εξέλιξη των ιδιοτήτων αυτών ούτε και να βοηθήσει στην εκπλήρωση των αναγκών της αξιοθρήνητης γονής του.

Α, ξέχασα να σας πω ότι η διανομή των χαρισμάτων κατά τη διάρκεια αυτών των επίσημων περιστάσεων είναι αμετάκλητη και κανείς δεν είναι δυνατόν ν' απαρνηθεί κανένα χάρισμα.

Όλες οι Νεραίδες σηκώνονταν, πιστεύοντας πως η αγγαρεία είχε τελειώσει, αφού δεν απέμενε πια κανένα δώρο, καμιά

XXIII

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

Ένας φιλόανθρωπος εκδότης εφημερίδας μου λέει πως η μοναξιά είναι κακή για τον άνθρωπο και προς επίρρωσιν της θέσης του αυτής παραθέτει, όπως όλοι οι άπιστοι, τα λόγια των Πατέρων της Εκκλησίας.

Το ξέρω πως ο Δαίμων προτιμά να συχνάζει στα άγονα μέρη και πως το Πνεύμα του φόνου και της λαγνείας εξάπτεται τρομερά στις ερημιές. Αλλά είναι πιθανό η μοναξιά αυτή να μην είναι επικίνδυνη παρά μόνο για την άπρακτη κι ασυνάρτητη ψυχή που την κατοικούν τα πάθη και οι χίμαιρές της.

Είναι βέβαιο ότι ένας φλύαρος, του οποίου η υπέρτατη απόλαυση συνίσταται στο να μιλά μεγαλοφώνως από καθέδρας, θα κινδύνευε πράγματι να καταντήσει ένας μανιακός τρελός στο νησί του Ροβινσώνα. Δεν απαιτώ φυσικά από έναν εκδότη εφημερίδας τις γενναιόφρονες αρετές του Κρούσου, αλλά απαιτώ να μην εκδίδει καταδικαστικές αποφάσεις εναντίον των εραστών της μοναξιάς και του μυστήριου.

Υπάρχουν μέσα στις φλύαρες φυλές μας άτομα που θα αποδέχονταν με μικρότερη αποστροφή το υπέρτατο μαρτύριο εάν τους επιτρέπονταν να βγάλουν από την άκρη του ικριώματος ένα χορταστικό λογύδριο χωρίς να φοβούνται μήπως τα αυτοκρατορικά ταμπούρλα τους κόψουν πρόωρα τον λόγο.

Δεν τους λυπάμαι, επειδή υποψιάζομαι πως οι ρητορικές αυτές διαχύσεις τους παρέχουν ηδονές ανάλογες με εκείνες που άλλοι αντλούν απ' τη σιωπή και την περισυλλογή· μα τους περιφρονώ.

Πάνω απ' όλα επιθυμώ ο καταραμένος εκδότης να με αφήσει να διασκεδάζω όπως θέλω εγώ. «Δεν αισθάνεστε ποτέ», μου λέει με μια κίνηση της μύτης ιδιαζόντως αποστολική, «την ανάγκη να μοιραστείτε τις χαρές σας;» Βλέπετε έναν πονηρό

ζηλιάρη! Γνωρίζει πως περιφρονώ τις δικές του απολαύσεις και θέλει να τρωπώσει στις δικές μου, ο φρικτός χαλασοχώρης!

«Το μέγα αυτό δυστύχημα να μην μπορείς να είσαι μόνος!...» γράφει κάπου ο Λα Μπρουγιέρ, σαν να θέλει να ντροπιάσει αυτούς που πάνε και τρέχουν να ξεχαστούν μέσα στο πλήθος, φοβούμενοι αναμφίβολα πως ούτε οι ίδιοι δεν μπορούν ν' αντέξουν τους εαυτούς τους.

«Όλες μας οι δυστυχίες σχεδόν οφείλονται στο ότι δεν μπορέσαμε να κάτσουμε στο δωμάτιό μας», γράφει ένας άλλος σοφός, ο Πασκάλ, νομίζω, ανακαλώντας στο κελί της περισυλλογής όλους εκείνους τους αφιονισμένους που αναζητούν στην κίνηση και σε μια πορνεία που θα μπορούσα να χαρακτηρίσω αδελφική,¹⁷ αν ήθελα να μιλήσω την ωραία γλώσσα του αιώ να μου.